

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Kate Forster

CHRISTMAS WISHES AT PUDDING HALL

Copyright © Kate Forster, 2021

This translation of Christmas Wishes at Pudding Hall is published by

Vulkan izdavaštvo by arrangement with Head of Zeus Ltd,

part of Bloomsbury Publishing PLC

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04983-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

KEJT FORSTER

ZAMISLI
ŽELJU
ZA
BOŽIĆ

Prevela Anđela Praizović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

*Za Džosi Kameron, koja me je zamolila da nastavim da pišem.
Hvala što čitate.*

UVOD

1

Krista Plejfut drhtala je na hladnom decembarskom vazduhu dok je nameštala težak ranac na rame. Proverivši još jednom da li se u džepu njene dugačke ružičaste perjane jakne nalaze ključevi, primetila je da je privezak u obliku srebrne kašike, koji joj je Sajmon dao kada su otvorili restoran, hladan na dodir. Oduvek je govorila da je rođen sa srebrnom kašikom u ruci, pa ga je zato zakačio na ključeve njihovog restorana u šali. Samo njemu je bila smešna.

Gledajući restoran iz daljine, primetila je sjajne, lakirane, drvene mornarske detalje na spoljašnjoj strani stare zgrade, sa belim saksijama na prozoru koje je napunila različitim cvećem za svako godišnje doba. Crvenkastoružičasti geranijumi u leto. Saksije sa svetložučkastim narcisima u proleće. Nežne ljubičice boje ćilibara za jesen i vatrenocrvene božićne zvezde za Božić. Sada su saksije na prozorima bile prazne, a znak sa natpisom *Izdaje se* nalazio se iznad plavo-bele prugaste nadstrešnice. Jednom je sanjala o otvaranju restorana u Londonu, a sada se dokazalo da je odustajanje od tog sna bilo bolnije nego što je ikad zamislila.

Palcem je prešla preko udubljenja kašike u svom džepu. Oduvek je osećala da je ovim poklonom malo začikava zato što potiče iz siromašne

porodice, kao i da predstavlja Sajmonov podsetnik da ne bi bila ništa bez njegovog srebrnog dodira.

Možda je to istina. Sajmonova porodica finansirala je restoran, a ona je bila toliko uzbuđena što će izgraditi nešto s njim da je zanemarila činjenicu da nema nikakve konkretne papire o vlasništvu.

I sada je vraćala ključeve, ne dobivši ništa zauzvrat. Možda dovoljno za učešće u kreditu za stan u Londonu, ali nije imala posao, samo recenzije restorana i u svakoj od njih se pominjao on. Nijedna banka neće joj dati kredit zato što pravi predivan sufle, čak i kad bi ga maloletni članovi kraljevske porodice uslikali za Instagram kada dođu u restoran kod Plejfutovih.

Sada Sajmon više nije želeo da radi u restoranu jer je imao novu fensi ulogu kao sudija u kulinarskoj TV emisiji zvanoj *Kuvanje naslepo*. Nema veze što je ona bila poslastičarka u njihovoj vezi, što su njeni deserti osvojili nagrade i priznanja – umesto toga, producentska kuća pozvala je Sajmona zato što je otmen, duhovit i zgodan. Da ne spomenemo da je izglasan za „najvrelijeg čoveka u kuhinji“, noseći samo kecelju i ništa više na naslovnoj strani časopisa.

Trebalo bi da ona sudi u televizijskoj emisiji zvanoj *Sastanak naslepo*, u kojoj bi savetovala učesnice da nikada ne prepuste finansijske odluke čoveku koji provodi više vremena u kupatilu od njih kad se spremaju za izlazak i koji pita kako on izgleda pre nego što prokomentariše njihovu odevnu kombinaciju.

Kada je Krista videla Sajmona bez odeće na naslovnoj strani časopisa, znala je da je njihov brak stvarno gotov. Sajmon je na putu do slave, a Krista i dalje pokušava da odluči je li poslastičar zaista njen poziv pošto je izgubila restoran. Volela je da sprema hranu za ljude više od bilo čega drugog, ali sva ta raskoš i ceremonija restorana činili su je nervoznom. Mnogo više je volela obrok za kuhinjskim stolom uz vino i smeh dok se razmenjuju priče s prijateljima do kasno u noć.

Ulične svetiljke iznad Kriste uključile su se i primetila je da su božićni ukrasi postavljeni na ulici. Crvene mašne i zeleni venci obično bi

Zamisli želju za Božić

je oraspoložili, ali danas ju je srce bolelo. Osećala je prazninu koja bi je ponekad iznenadila kada bi se vratila nenajavljena kao sada. Bio je to osećaj da joj neki delić nedostaje, ali nije znala čime da ga upotpuni. Pratio ju je svuda odavno, pojavljujući se nepozvan.

Otišla je do prednjeg dela restorana gde su svetla bila ugašena. Prislonivši se licem uz prozor, ugledala je Sajmona kako sedi za stolom sa otvorenom bocom vina pod prigušenim svetlom i neku ženu kako sedi preko puta njega. Smejali su se, a ruka te žene bila je na njegovom kolenu.

Otvorila je vrata i stajala na ulazu, dozvolivši hladnom vazduhu da dopre do nje. Vremenska prognoza je najavljivala sneg za Božić, ali će poverovati u to kad vidi svojim očima. Svake godine govorili su da će padati sneg i nikada nije sve do kraja Nove godine kad bi morala da se vrati na posao.

„Krista, uđi, sigurno si se smrzla“, reče Sajmon blagonaklonim tonom, pogledavši je kao da je sirota mala devojčica sa šibicama.

„Ne, hvala, pošla sam negde i kasnim“, slagala je.

Sajmon je pokazao rukom na onu ženu koja je sedela preko puta njega.

„Krista, ovo je Ejvijen. Ona je producentkinja u mojoj novoj TV emisiji.“

Njegovoj novoj TV emisiji? Kao da se svet vrti oko njega. Bože, koliko ga mrzi.

Žena je odmerila Kristu od glave do pete, a Krista se usiljeno osmehnula.

„O, čao mala. Dakle, ti si Krista. Sajmon priča sve najbolje o tebi.“ Njen kalifornijski hipi pristup sigurno neće zavarati Kristu. O da, svakako su zajedno.

Krista nije mogla da odoli. „Ejvijen?“, upitala je. „Kakvo neobično ime.“

„Na francuskom znači *ptica*“, reče žena kao da je Krista idiot. „Moja majka je živela u Parizu godinu dana.“

„Ne, na engleskom znači *poput ptice*“, ispravila ju je Krista. „*Loiseau* na francuskom znači ptica. Radila sam tamo dve godine u luksuznim

restoranima pre nego što smo Sajmon i ja otvorili ovo mesto.“ Pokazala je rukom na restoran.

„Ejvijen obožava hranu. Zar ne, dušo?“, reče Sajmon.

Gledajući koliko je mršava ova žena, Krista je jako sumnjala u ovaj podatak.

Bila je toliko mršava da je Kristu bolelo da gleda kako joj se grudne kosti ocrtavaju poput merdevina. Sa dugom kosom i licem pažljivo i vešto negovanim tako da izgleda kao da ne nosi nikakvu šminku, bila je prelepa i potpuna suprotnost Kristi. Krista je odbila da se poredi s njom zato što joj se dopada kako izgleda, sa kratkom crnom kosom, piksi-fri-zurom i sa svetloplavim očima i trepavicama koje se zaustavljaju samo na mladićima koji nisu vredni. Zdrava je, zaista ne pije puno i nikada nije pušila, tako da, uzimajući sve u obzir, prilično dobro izgleda, rekla je sebi.

Sajmon joj je pre govorio da je buckasta. Zvao ju je Bucka iz Kordon blea^{*}, i mislio je da je to slatko. Nije bilo slatko.

Krista se nije ljutila na ovu ženu, ljutila se na Sajmona i ljutila se na sebe što je ostala toliko dugo s njim kad je znala da je braku odavno došao kraj. Ono što nije mogla da shvati bilo je zašto je ostala toliko dugo u vezi bez ljubavi koja je bila čisto iz koristi – osim što nisu jednako delili zaradu – dok nije bilo prekasno.

„Dakle, ti si TV producent? To je sjajno“, reče Krista, trudeći se da bude fina, ali želela je da pobegne što je dalje mogla. „Jelda?“, upitala je Ejvijen koja se onda javila na telefon, stavljajući Kristi do znanja da je njihovo kratko ćaskanje završeno.

Sajmon je letimice pogledao Kristu, pa onda Ejvijen, i onda još jednom. Bio je užasan u neprijatnim trenucima. Zaustavila se da bi ga naterala da jednom on reši problem. Oduvek je popunjavala praznine u njihovom braku, njihovom poslu i njihovoj komunikaciji. Neka on nosi

* Kordon ble (*Le Cordon Bleu*) – najveći lanac kulinarskih škola širom sveta, osnovan u Parizu. (Prim. prev.)

Zamisli želju za Božić

težinu ovog trenutka sa svojom malom prijateljicom inspirisanom pticama. Mrdnuo se u stolici. „Dakle, jesi li spremna?“

To je zvučalo kao da je pita ima li spremne sve stvari za školski izlet, a ne za kraj prethodnih deset godina njihovog braka.

Krista mu je bacila ključeve s ulaza. Uхватила ga je panika i ispustio ih je. Nikad nije bio dobar u sportskim igrama koje uključuju loptu – samo u mentalnim igrama*.

„Kao zapeta puška“, rekla je i začutala. „Okej, pa, onda zbogom. Srećno sa emisijom.“

Ejvijen je pogledala Kristu letimice i blago joj se osmehnula dok se činilo da Sajmon vidi nešto zanimljivo na podu.

„Hvala“, rekao je, a ona se okrenula i otišla od mesta i od osobe kojima je dala i srce i dušu, osećajući kako joj se oči pune suzama. Nije bila dovoljna Sajmonu. Iskorišćavao ju je sve te godine, iskoristio je njene veštine i talenat, a onda ih prisvojio.

Napolju, na ulici, naslonila se na zid i udahнула duboko nekoliko puta. *Hvala*. Okončao je njihov brak i posao rečju *hvala*.

Stomak joj je zakrčao dok je spuštala težak ranac kraj nogu i pokušavala da se usredsredi na okruženje da bi ostala prisebna. Proteklih dvadeset godina i više mislila je da joj se ovaj osećaj nikada neće vratiti. Sav taj trud je uložila da bi se pobrinula da je osigurana u životu i da se ova osećanja anksioznosti i nesigurnosti ne vrata. Pa ipak, evo je bez posla, bez pravca i bez utočišta pošto ju je Sajmon odgurnuo iz života koji su izgradili zajedno.

Odjednom je osetila sram jer ne poseduje dovoljno, jer nije dovoljno dobra. Baš kao kada je imala dvanaest godina i stajala u redu u banci hrane. Njen otac je bio bolestan, stalno je kašljao i nije radio nedelju dana. Imala je spisak stvari koje su joj bile potrebne, ali, pošto nisu imali novca, a u kući nisu imali mnogo toga, to je bio njihov jedini izbor. Sa

* Misli se na manipulacije. (Prim. prev.)

pismom od oca i cegerom, pokušala je da se ispravi kako bi odala utisak da je starija nego što izgleda.

Pokušala je da potisne to sećanje, ali se i dalje uporno vraćalo.

Bilo je hladno, baš kao danas...

„Sledeći“, rekao je čovek u banci hrane.

Krista je prišla vratima, ali ju je čovek zaustavio.

„Gde ti je roditelj?“

„Bolestan je. Kod kuće je“, rekla je i zarila ruku u ceger. „Imam njegovo pismo sa njegovom šifrom.“

„Ne dozvoljavamo deci da dolaze ovde sama. Reci mu da dođe lično i dobićeš šta ti je potrebno.“

Krista je počela da se svađa, ali čovek je pokazao na osobu iza nje.

Okrenula se i otišla na kraj reda, osećajući kako joj suze naviru, pitajući se kako će nabaviti hranu dok joj se otac ne oporavi.

Dok je plakala, zamrzela je sebe zato što nije bila starija i nije mogla da nabavi ono što im je potrebno.

Tada se zaklela da nikada neće dozvoliti da joj se ovo ponovo dogodi.

I evo je, u trideset petoj godini, bez plana i pravca. Sajmon joj je bio sigurna luka toliko dugo, tolerisala je više nego što je trebalo radi sigurnosti, ali po cenu čega?

Shvatila je da je stavila svoju sigurnost u tuđe ruke, a umesto toga je trebalo da gradi sopstvenu budućnost. Šta god da je trebalo da nauči ranije, vraćalo se da je podseti da to i dalje nema. To skrivanje iza Sajmona bilo je izbegavanje. A sada će ona morati da se potruži. Nikoga nije mogla da krivi osim sebe za to što mu se nije više usprotivila, što nije insistirala na tome da vidi dokumente, što nije prisvojila svoj talenat i što nije tražila priznanje za svoj doprinos restoranu Plejfutovih.

Postavši svesna ovoga, zbolela ju je glava, ali bila je to najjasnija misao koju je imala u proteklih šest meseci. Šta god da uradi sledeće, neće biti u Londonu i neće uključivati bele stolnjake i kartu vina.

Zamisli želju za Božić

Bacila je ranac ponovo na rame, krenula niz užurbanu ulicu i videla neka uobičajena lica koji su često dolazila do zadnjeg ulaza restorana.

„Zdravo, Seme“, rekla je čoveku u kaputu i zarila ruku u težak ranac na ramenu, izvadivši pakovanje njenog najboljeg pilećeg gulaša s pirinčem i povrćem, pruživši mu ga u ruke. Kuvala ga je na dugoj i tihoj vatri, a uvek bi umešala i malo nade da će ljudi kojima dâ svoja jela pronaći u njima malo brige i podrške.

„I malo nečim da se zasladiš kasnije, jer znam da voliš kolač s limunom i kokosom.“

Sem se nasmejao, otkrivši da mu fale zubi.

„Dobra si osoba, Krisi. Nedostajćeš nam.“

Krista je osetila da joj suze naviru. „I vi ćete meni nedostajati, Seme.“

„Evo dolaze Daril i Alen“, reče Sem i uskoro je Krista došla do kraja ulice i podelila pakovanja hrane, zajedno sa malim paketima u znak pažnje u kojima su bile vlažne maramice, plastični pribor za jelo, labela, dezodoransi i higijenska sredstva za žene.

Nije bilo mnogo, ali bio je to njen poklon za kraj. Deset godina je hranila beskućnike šest dana nedeljno, iz svoje kuhinje. Brinula je za njih iako joj je Sajmon rekao da imaju izbore i da su poput ljudskih verzija galebova. Krista ih je smatrala članovima njene zajednice, a i oslobodila bi se viška otpadaka koje je viđala u kuhinji.

„Kuda si se uputila?“, upitala je Meri prinoseći gulaš ustima drvenom kašikom koja je bila zalepljena sa strane posude. Meri je bila na ulicama otkad je Krista počela da radi u restoranu i bila je mudra koliko i nepredvidiva, ali, ako biste je uhvatili kad ima dobar dan, mogla je da bude jaka konkurencija u davanju životnih saveta Opri i Brene Braun.

„Još uvek nemam pojma – videću kakve će mi se prilike ukazati“, rekla je.

„Šta god da radiš, kuvaj s ljubavlju. Mogu da okusim tugu u ovom gulašu. Nije vredan, ljubavi. Govorio bi nam da se gubimo kad ti nisi bila u blizini.“

Krista nije bila iznenađena ovim tračem o Sajmonu. Čula ga je i ranije od drugih na ulici. „Nema dovoljno soli u gulašu?“, upitala je, izbegavajući da govori o Sajmonu.

Meri se nasmešila, njena duga seda kosa bila je zamršena sve do temena.

„Kuvanje je kao ljubav. Treba da se zaljubiš u njega i da mu se potpuno predaš, ili da to ne radiš uopšte.“

„To zvuči veoma poetično, Meri“, rekla je.

Meri je slegnula ramenima. „Nisam ja to napisala, pročitala sam negde, ali možeš da primetiš kad neko ne voli da kuva, možeš to da osetiš u njihovoj hrani, mislim. Bakine zlatne knedle prelivene sirupom uvek su bile slađe nego mamine. Mrzela je nas, decu. Ta emocija dala je ukus svemu što je radila.“

Krista je pogledala beskućnicu koja je uzimala zalogaj hrane i zapitala se da li ikad prestaneš da razmišljaš o bolnim trenucima koje proživiš kao dete. Ti trenuci promene pravac tvog života, možeš pobeći od njih, ali onda će podsetnik doći skriven u jednostavnom jelu, ili mirisu nečega što se krčka na šporetu, u pesmi, ili nečemu što ti kaže stranac. I znala je duboko u sebi da je izbegavala da se suoči sa prošlošću jer joj je Sajmon olakšao da to ignoriše preuzevši kontrolu nad njenim životom. Nije imala više pojma ko je, a kamoli šta želi, ali je znala da mora uraditi nešto što bi promenilo dvanaestogodišnju Kristu, svakog Sema i svaku Meri ovoga sveta, a ako će to biti putem hrane, onda će to i uraditi, jer joj je hrana jednom davno spasla život i verovala je da će možda ponovo, ako veruje u bilo šta što će uslediti.

2

Krista se vratila u stan koji je nekada delila sa Sajmonom i ušla u prelep, savršen i minimalistički prostor koji je on pažljivo uredio, naravno. Krista je više volela raznovrsniji prostor, ali Sajmon je rekao da njegov izbor više odgovara estetici restorana i da će se tako više časopisa zainteresovati.

I bio je u pravu. O njihovom domu i restoranu pisali su svi važni časopisi o uređenju enterijera, u kojima su oni izgledali uobraženo, naslanjajući se na skupocenu stolariju i italijanske sofe.

Izgledali su tako savršeno, a ipak su spavali na suprotnim stranama zajedničkog kreveta, bili su učtivi, ali hladni jedno prema drugom. Bili su toliko različiti ljudi. Krista se pitala kako su ikad pomislili da se venčaju.

Ali ljudi se menjaju i mislila je da čak ne bi ni progovorila sa Sajmonom kada bi ga sada upoznala na zabavi. Nekada je bila impresionirana njegovim novcem i samopouzdanjem. Sada je želela da vidi do čega je ljudima stalo i kako pomažu jedni drugima.

Krista je uključila čajnik da se greje i pogledala kroz prozor. Vrabac je skakutao oko hranilice za ptice na drvetu u susedstvu i pomislila je na ženu po imenu Ejevijen koja je bila sa Sajmonom. Kakvo užasno ime za dete, pomislila je. Nema sumnje da je Sajmon zavodnik, ali sad se pita

da li je izlazio sa drugim ženama tokom njihovog braka. Sa konobaricama koje su mu se smešile predugo, ili s redovnim mušterijama za koje se činilo da se uvek igraju kosom ili nameštaju grudi u njegovoj blizini.

Ejvijen je bila potpuna suprotnost Kristi. Dok je Ejvijen nosila crne kožne pantalone i usku rolku, Krista mora da je izgledala poput ogromne božićne šunke u ružičastoj perjanoj jakni. Iznenaduje je što je Sajmon nije napunio čenovima belog luka i rasparčao je.

Ružičasta perjana jakna činila se slatko na veb-sajtu, ali, kada je stigla, Sajmon je vrištao od smeha i govorio joj celog dana da izgleda kao puding, dok se nije rasplakala, a onda se izvinio i rekao joj da izgleda slatko, što je mrzela. Rekavši joj da je slatka, poneo se tako snishodljivo. Zadrhtala je pri pomisli na tu reč dok je spuštala vrećicu čaja u šolju i sipala vodu u nju.

Čulo se zvono na vratima, otišla je i javila se na interfon.

„Selena ovde“, začuo se grub francuski glas.

Činilo se da Selena uvek zna kad je potrebna Kristi, čak i kad Krista to nije ni sama znala.

Selena je studirala na Univerzitetu Kordon ble sa Kristom i Sajmonom, i dok su ona i Sajmon otišli na ugostiteljstvo, Selena je postala restoranska kritičarka i sada je bila jedna od najvažnijih u Evropi sa ličnom stranicom u luksuznom časopisu i kolumnom u novinama, a pored toga ima i svoj blog.

Krista joj je otvorila i sipala joj šolju tople vode sa kriškom limuna. Smanjivanje kalorija nije bilo lako kad je jela po restoranima većinu dana.

Kucnula je i Krista ju je pustila da uđe. „Zdravo, da li si vratila ključeve?“

Krista prevrnu očima. „Da, i upoznala sam njegov novi komad tanog rebarca – Ejvijen.“

Selena se nasmeja. „Znači, ona je ta ptičica. Ona je producent emisije. Čak iz SAD.“

„Čini se da je migrirala tokom zime“, reče Krista.

Zamisli želju za Božić

„Nadam se da će Slajmon* i ona što pre odleteti u toplije krajeve.“

Selena je sela na sofu i prekrstila noge, njena elegantno popunjena figura je otkrivala da joj je posao da ostavlja recenzije restoranima.

„Slajmon. Vrlo duhovito. Sviđa mi se. Tako ćemo ga zvati od sada. I kako je bilo? Jesi li sve obavila?“

Krista klimnu glavom i uzdahnu. „Potpisala sam papire, tako da više nisam udata. Takođe sam i nezaposlena, a čim dam ovo mesto u oglas, biću i beskućnica.“

Selena uze gutljaj tople vode.

„Šta želiš sledeće da uradiš?“

„Da nahranim siromašne? Obučem gole? Ne znam, nešto da pomažem ljudima“, priznala je.

Selena nije prevrnula očima, ali nije bila ništa drugo do pragmatična. „Za to su ti potrebni novac i veze. Moraćeš prvo da nađeš posao.“

„Svesna sam toga“, uzdahnu Krista. Radila je na dovoljno humanitarnih akcija da zna koliko je veliki pritisak na organizacije da finansijski opstanu dok pokušavaju dobiti donacije i podršku od bogatih ličnosti.

„Neko koga poznajem pitao me je da li želiš da kuvaš za jednu bogatu porodicu tokom božićnih praznika. Klijentov advokat poslao mi je poruku, bio je vrlo misteriozan. Rekao je da je jeo kod Plejfutovih. Očigledno je u pitanju neko poznat ili bitan. Ali suma novca koju su spomenuli bila je nenormalno visoka. Tamo negde na selu, u njihovoj kući.“

Krista je načuljila uši. Trebalo joj je još novca dok ne smisli šta želi da uradi sledeće da bi ostvarila san koji joj je bio urezan u umu.

„Mene? Tražili su mene? Ko su oni?“ Ljudi su retko pitali za nju. „Sigurno nisu mislili na Sajmona?“

„Ne, spomenuo je tvoje ime“, reče Selena. „Mogla bih da pitam advokata ko je u pitanju, ali sumnjam da bi mi rekli osim ako ne potpišem ugovor o čuvanju poverljivih informacija.“

* Slajmon (Slimon) je kovanica dve reči: *sly* (lukav) i Simon (Sajmon). (Prim. prev.)

Krista je bila u iskušenju. Čuli su za njenu kuhinju, znali su kakvu hranu sprema i tražili su je lično. Bilo je lepo makar jednom biti prepoznat. Pogotovo kada je Sajmon bio istaknut kao drugi kuvar u britanskoj kuhinji, odmah posle Gordona Remzija.

„Tokom božićnih praznika? Mogla bih to da uradim. Mislim, nije kao da idem na jedrenje sa porodicom.“

Selena je prišla da je uteši. „Mogla bi da dođeš u Pariz i da budeš sa mojom porodicom, ali mi ćemo samo da pijemo i da se svađamo i nećeš biti plaćena za to.“

Krista je pomislila na praznike koje je provela sa Sajmonovom porodicom u njihovoj kući na selu – bila je savršeno šik, vrlo buržujska, sa srebrnim priborom za jelo poređanim na belom damastnom stolnjaku i sa božićnim kolačićima *fortnam end mejson* na stolu. Prve godine kada je proslavljala Božić sa Sajmonovom porodicom, zbog nervoze je popila previše šampanjca i pitala kada će fotograf doći radi šutinga za katalog. Znala je da je to nepristojno, ali to je bila istina. Savršeni izgled stola naterao ju je da se zapita kakva je budalaština Božić. Sajmon je bio besan zbog njene primedbe, zbog koje se izvinila, ali on je rekao da ne može svako uživati u prijateljskoj atmosferi Božićnog skrovišta* o kojem mu je pričala. Setila se te sramote i čak i sada ju je zbolela pomisao na to.

Naravno, i hrana je bila savršena. Svake godine bila je ista. Uvek su bili servirani dimljeni losos za predjelo, a potom pečena, bronzana ćurka iz Norfoka (domaća) sa svim priložima. Onda je tu bio i božićni puding sa kremom od brendija, pita sa mlevenim mesom, tanjir kačkavalja kao i keksića za desert. Sve je bilo u savršenom redu, ali to je sve što je bilo u redu. Nije bilo ničega spontanog u vezi sa danom, ni užurbanosti po kuhinji, ni svađanja oko toga da li je ćurka bila dobro pečena ili ne. Tako uvežbana, mislila je da može izrecitovati razgovor Sajmonovih roditelja

* Božićno skrovište (*Christmas shelter*) – humanitarna organizacija koja otvara vrata svima tokom božićnih praznika. Nude se topli obroci, napici, razonoda, odeća i bezbedno i toplo prenočište. (Prim. prev.)

Zamisli želju za Božić

od reči do reči o pečenju ćurke i o tome koliko je lepo izbeći čekanje u redu u supermarketu Vejtrouz za dimljeni losos.

Krista se setila božićnih ručkova iz mladih dana, kada su tu bili samo njen otac i ona. Sajmon je možda mislio da je to tužno, ali ona se sećala da je tu bilo života, što nije bio slučaj s njegovim porodičnim domom. Nije bio onakav Božić kakav bi svi želeli da iskuse, ali postojao je osećaj zajedništva. Svi su nosili papirne kape i razmenjivali poklončiće kao da su neprocenjivi. Nije bilo onako kao što bi neka deca zamišljala predivan Božić, ali za Kristu je bilo velikodušno i ispunjeno nadom.

Otac joj je preminuo one godine kada je počela studije na Univerzitetu Kordon ble, a počela je da se zabavlja sa Sajmonom u drugoj godini. Bože, kako je bio zgodan na nekakav otmen i kicoški način poput Hjuja Granta. I govorio je francuski, i vozio zeleni MG, i rekao je da je išao u školu sa jednim od članova Koldpleja. Za Kristu, bio je najdivniji, najuzbudljiviji i najposebniji čovek koga je ikada upoznala. Sve devojke htele su da se zabavljaju s njim, ali nakon godinu dana, kada je imala najbolje ocene iz svih predmeta, izabrao je nju.

„Uvek me je više privlačio talenat nego izgled“, rekao joj je prvi put kad su vodili ljubav i pomislila je kako je to romantično. Sada je želela da se oslobodi čini koje je tada bacio na nju.

U drugoj godini bila je ponovo najbolja u svim predmetima, a Sajmon se još više zainteresovao za nju. Planira restoran, rekao joj je. Ima investitore, poverio joj se. I želi da mu ona bude zamenica šefa kuhinje.

Umesto toga, otišla je u Pariz nakon što je diplomirala, živela sa Seleninom porodicom i radila u restoranu s Mišlenovim zvezdicama, vrativši se sa savršenim receptom za sufle, a naučila je i da tečno govori francuski.

Bio je to jedini put da se suprotstavila Sajmonu u njihovoj vezi, ali joj je mentor rekao da ima nešto posebno. Mogla bi da kuva u restoranu s Mišlenovim zvezdicama ako bi dovoljno naporno radila, jer je on mislio da ima talenat. Ona je bila jedina kojoj su ponudili praksu u Francuskoj i,

prisećajući se, shvatila je da je Sajmon tada znao da je ne može nadmašiti, pa je umesto toga namerio da iskoristi njen talenat u sopstvenu korist.

Sajmon se onda potpuno bacio na udvaranje. Dolazio je i viđao se sa njom što je češće mogao, stalno joj je davao komplimente u vezi s njenim talentom i time koliko je pametna. Kada je spomenula da hotel u kom je radila razmatra da je unapredi, rekao joj je da to podržava i da jedva čeka da ona proba hranu u restoranu koji otvara.

A onda, baš pre nego što je otvorio restoran, pozvao ju je plačući, rekavši da je zamenik šefa kuhinje dao otkaz. Otvoriće restoran za nedelju dana. Izgubiće novac od investitora. Šta da radi? Očajno mu je bila potrebna ideja. Trebala mu je Kristina briljantnost. I tako mu je rekla da će se vratiti u London na neko vreme. Samo dok ne pronađe pravu osobu. I petnaest godina kasnije, i dalje je bila tu.

Pljefutovi su je izigrali, zaglavila se u restoranu i provodila je svaki Božić s njegovom porodicom, iako joj je rođendan bio na Badnje večer.

Jednom je predložila da Sajmon i ona započnu sopstvenu tradiciju, a on je odgovorio baš burno – kao da mu je predložila da ubije roditelje na spavanju kesom za pečenje piletine.

Umesto toga, Krista je uvek dobijala poklon za rođendan od Sajmona na Badnje večer uz sledeće reči: „Samo sitnica, jer je sutra Božić.“ I prihvatila bi ga zato što je mislila da ne zaslužuje ništa više. Božići i rođendani bili su skromni kada je bila dete jer je njen otac kuburio s novcem. Zato je želja da ima nešto više kao odrasla osoba učinila da se oseća kao materijalista i patetična budala.

Uvek je dobijala poklončić od njegovih roditelja, koji su joj ga davali šapućući da ne čuju figurice u božićnom selu na kaminu, kao da su bili zabrinuti da će se Isus naljutiti na njih jer slave tuđi rođendan.

Krista se naježila setivši se uspomena.

„Čudni su životni putevi“, rekla je naglas.

„Nekim ljudima da – ali ne i meni“, rekla je Selena.